

TREASURE OF HEAVEN
MARIE CORELLI

အိမ်ထောင်ရေး

အိမ်ထောင်ရေး

WIN
WIN
AUNG

တတိယအကြိမ်

MARIE CORRELLI

မေရီကော်ရယ်လီ အတ္ထုပ္ပတ္တိ

အကျဉ်းချုပ်နှင့် နိဒါန်း

၁၈၅၅-၁၉၂၄

ကမ္ဘာကျော် စာရေးဆရာကြီး ‘မေရီကော်ရယ်လီ’ သည် အင်္ဂလိပ် လူမျိုး စာရေးဆရာမကြီး တစ်ဦးဖြစ်၍ သက္ကရာဇ် ၁၈၅၅ ခုနှစ်တွင် မွေးဖွား၏။ သူ၏ ဖခင်မှာ သီချင်းရေးဆရာနှင့် သတင်းရေးဆရာကြီး ဒေါက်တာ မက်ကေးဖြစ်သည်။ ။ ငယ်စဉ်က အထူးသဖြင့် ဂီတပညာနှင့် သီချင်းဘက်တွင် တတ်မြောက်စေရန် ရည်ရွယ်လျက် ပြင်သစ်သီလရှင် ကျောင်းတစ်ကျောင်းတွင် ပညာသင်ကြားစေခဲ့လေသည်။ ။

အသက် ၃၀ ကျော်ခန့်အရွယ်တွင် ဝတ္ထုများကို စတင်ရေးသားခဲ့ရာ သက္ကရာဇ် ၁၈၆၆ခုနှစ်တွင် ‘ဗင်ဒက်တာ’ဝတ္ထုကို ရေးသားထုတ်ဝေ လိုက်ခြင်းဖြင့် ရုတ်တရက် နာမည်ထင်ရှား ကျော်ကြား လာလေသည်။ ။

ထိုအချိန်မှ စ၍ ‘တယ်လမာ’ ‘အာဒက်သ်’ ‘ဘာရာဘာ’ ‘မိုက်တီး အက်တမ်’ ‘ဆော်ရီးအော့ဖ်ဆက်တန်’ ‘မာစတာခရာဇ်ရှင်း’ ‘ထရက်ချာ အော့ဖ်ဟက်ဗင်း’ အစရှိသော ဝတ္ထုပေါင်းများစွာတို့ ကို ၁၉၀၂ ခုနှစ်အထိ ရေးသားခဲ့၏။

သို့ရေးသားခဲ့ရာ ဆရာမကြီး၏ ဝတ္ထုစာသားများမှာ ချောမွေ့လွယ်

ကူရုံမျှမက စာဖတ်သူများအားလည်း တစိမ့်စိမ့်တွေး၍ အာရုံခံစားနိုင်စေခြင်း၊ နက်နဲသော အတွေးအခေါ် ပေါ်ပေါက်စေခြင်း စသည့် သတ္တိထူးများကို ပေးနိုင်စွမ်းရှိပေသည်။ ။

ဆရာမကြီးသည် စာများကို နက်နဲလေးစားစွာ ရေးတတ်သည် ဟု စာပေ ဝေဖန်ရေးသမားများက ဝေဖန်ကြ၏။ ဝေဖန်သည့်အတိုင်းလည်း သူ၏ အရေးအသားများမှာ အရသာဓာတ်ပြည့်ဝ၍ သူမတူအောင် ထက်မြက် ပြောင်မြောက်လှပေသည်။ ။

ဆရာမကြီး ကော်ရယ်လီ၏ ဝတ္ထုအချို့မှာ ကျွန်ုပ်တို့ ဗုဒ္ဓဘာသာတရားတော်တွင် လူတို့ အမြဲ စောင့်ထိန်းအပ်သည့် မေတ္တာ၊ ကရုဏာ၊ မုဒိတာ၊ ဥပေက္ခာတည်းဟူသော ဗြဟ္မစိုရ်တရားလေးပါးကို ဇာတ်ကောင်များ ၏ စိတ်ဓာတ်တွင်းသို့ သွတ်သွင်းကာ သရုပ်ဖော် ရေးသားတတ်သောကြောင့် မြန်မာဆန်ဆန် ‘စာဟန်’ ပါလှပေသည်။ ။

ယင်းအချက်သည် ပင် သူ၏ ဝတ္ထုများကို မြန်မာ့ဘာသာသို့ ပြန်ဆိုရန် အဓိက လိုလားအပ်သော အချက်တစ်ခု ဖြစ်ပေသတည်း။

ဒဂုန်ရွှေမျှား

ဖို့ 'လမ်းမကြီးအနောက်ပိုင်း ရပ်ကွက်၌ အလွန်ထင်ရှား ကျော်စောသော 'ဟမ်ဆလီ'အမည်ရှိ ခမ်းနားကြီးကျယ်သည့် အိမ်ကြီးတစ်ဆောင် ရှိခဲ့လေသည်။

ထို 'ဟမ်ဆလီ'အိမ်ကြီးမှာ အခန်းပေါင်း ၃၀၀ ကျော်ရှိ၍ ဧည့်ခန်းခန်းမဆောင်ကြီး၊ ဘောလံဒန့်ကပွဲဆင်နွှဲရာ ခန်းမကြီး၊ တူရိယာနှင့်ပတ်သက်သည့် တီးမှုတ်ဖျော်ဖြေခန်းများ၊ အိပ်ခန်းများ၊ အဝတ်အစားထားရာ အခန်းများ၊ ပစ္စည်းပစ္စယများ ထားရာ စတိုခန်းများ၊ ရေချိုးခန်းများ၊ အလှအပ ပြင်ဆင်ရာအခန်းများ၊ ပိဋကတ်တိုက်ခန်း၊ ထမင်းစားခန်းနှင့် ပန်းကန်ခွက်ယောက်ထားသည့် အခန်းများမှ စ၍ များ မြှောင်လှစွာသော အခန်းများ ဖြင့် စီမံ တည်ဆောက်ထားလေသည်။

ဤတိုက်ကြီးတွင် အထပ်ပေါင်း ၈ ထပ်ရှိ၍ အပေါ်ဆုံးထပ် တိုက်ကတုံးပေါ်တွင် လှပစွာ စိုက်ပျိုးထားအပ်သော ပန်းဥယျာဉ်ကလေးနှင့် လေညှင်းခံရန် လသာခန်းများကိုလည်း သူ့နေရာနှင့်သူ ဆန်းကြယ်စွာ စနစ်တကျ စီစဉ်ဖန်တီး၍ ထား၏။

အဆိုပါ နာမည်ကျော် အိမ်ကြီးကို ကြီးစိုးအုပ်ချုပ်နေသူမှာ သူဌေးကြီး 'ဒေဗစ်ဟမ်ဆလီ'၏ ကိတ္တိမသမီး 'လူစီဆော်ရယ်'ဆိုသူ မိန်းမပျိုကလေး ဖြစ်လေသည်။

လူစီမှာ ထိုအခါက ၁၈ နှစ်ပြည့်ရန် ရက်အနည်းငယ်မျှသာ လိုတော့သည့် အချိန်အခါ ဖြစ်၏။ ကမ္ဘာပေါ်တွင် အကြွယ်ဝအချမ်းသာဆုံး သူဌေးကြီးများ ထဲတွင် တစ်ဦးအပါအဝင်ဖြစ်သော သူဌေးကြီး၏ သမီးဖြစ်သည့်အပြင် ရုပ်ရည်အားဖြင့်လည်း မြင်သူငေးလောက်အောင် လှပချောမောသူတစ်ယောက် ဖြစ်သဖြင့် တစ်ကြောင်း၊ ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့ပြီးလျှင် စကားအပြောအဆိုမှာ လည်း ယောက်ျားတကာတို့ အား ဆွဲဆောင်နိုင်

သည့် ဟန်အမူအရာမျိုး ရှိသဖြင့် တစ်ကြောင်း အနီးပတ်ဝန်းကျင်နှင့်တကွ မြို့တော်ကြီးမှ ကာလသားများမှာ ၎င်းအား သူ့ထက်ငါ လာရောက်ပိုးပန်းလျက် ရှိကြ၏။

သူဌေးကြီး ဒေးဗစ်ဟမ်ဆလီထံသို့ လူစီ ရောက်လာပုံမှာ အောက်ပါအတိုင်း ဖြစ်၏။

လွန်ခဲ့သော ၁၀ နှစ် ၁၁ နှစ်ခန့်က လူစီသည် အင်္ဂလန်ပြည် အနောက်တောင်ပိုင်းဖြစ်သော ကွန်ဝေါလ်ခရိုင် ပါးလ်မောက်သဘော ဆိပ်မြို့နှင့် မနီးမဝေး တောကျေးလက် တံငါရွာကလေးတစ်ရွာ အစွန်အနား ပင်လယ်ကမ်းပါးအနီးရှိ သဲခုံကြီးနံဘေးတွင် တံငါတဲကလေးတစ်ခုတွင် နေထိုင်ခဲ့ရ၏။ တစ်နေ့သ၌ လူစီသည် သဲခုံသောင်ယံပေါ်တွင် အမောတကော ပြေးခုန်ကစားပြီးနောက် ကလေးတို့ ဘာဝ ပင်လယ်ကမ်းစပ်မှ ခရုခွံ၊ ခုံးခွံများကို တပွေ့ကြီးသယ်ယူကာ သီချင်းတကျော်ကျော်ဖြင့် တဲကလေးဆီသို့ အပြန်တွင် ဖိုသီဖတ်သီ လမ်းလျှောက်၍ လာသော လူကြီးတစ်ယောက်က လူစီအား လှမ်း၍ နှုတ်ဆက်လိုက်ပြီးလျှင် စကား စတင်ပြောဆိုလေသည် ။

ကြီး ။ ။ "ဟေ့ကလေးမ မင်းနာမည် ဘယ်လိုခေါ်သလဲကွယ့်"

မ။ ။ "ကျွန်မနာမည် လူစီပါ ရှင်"

"ဘယ်မှာ နေသလဲ"

မနီးမဝေးရှိ တဲတစ်တဲကို လက်ညှိုးညွှန်လျက်-

"ဟိုတဲကလေးမှာ နေပါတယ်"

"အဖေ အမေ ရှိသလား"

"ရှိပါတယ် ဟိုမှာ ပိုက်လှမ်းနေတာ ဒက်ဒီပဲရှင်... မာမိက ထမင်းချ

က်နေပါတယ်"

"ကိုင်း... ဒါဖြင့် မင်းတို့ အိမ်သွားရအောင်"

"ဟုတ်ကဲ့"

လူစီသည် ခုန်ပေါက်ပြေးလွှားရင်း ဧည့်သည် ကြီးအား တဲဆီသို့ ခေါ်သွားလေ၏။ တဲသို့ရောက်သောအခါ လူစီသည် နောက်ဖေးခန်းဘက်သို့ လှမ်း၍ "မာမီရေ.. ဟောဒီမှာ ဧည့်သည် တစ်ယောက်လာနေတယ်"ဟု ခေါ်လိုက်ပြီးလျှင် ဧည့်သည် ကြီးအား ကြိမ်ကုလားထိုင် တစ်လုံးကို ဆွဲထုတ်ပေး၏။

တဲကလေးမှာ အတွင်းဘက်တွင် ခပ်မှောင်မှောင် ရှိနေသဖြင့် လူစီသည် တံခါးပေါက်အနီး အလင်းရောင်ရသော နေရာတွင် ကုလားထိုင်ကို ချထားပြီးနောက် "ထိုင်ပါရှင်"ဟု ဧည့်သည် ကို ပြောခဲ့ပြီးနောက် သူ၏ ဖခင်အား ခေါ်ရန် တဲအပြင်သို့ ခပ်သွက်သွက် ထွက်သွားလေ၏။

ကြီး။ ။ "မင်းတို့ အဖေ အလုပ်ပြီးမှ လာပါစေကွယ်။ ဒီကို လာပါဦးကွယ့်။ တို့ နှစ်ယောက်စကားပြောရင်း သူ့ကို စောင့်တာပေါ့"

စီ။ ။ "ဟုတ်ကဲ့.. ဟော ပြောရင်းဆိုရင်း ဒက်ဒီ လာနေပြီ"

သို့ပြောဆိုရင်း လူစီသည် ဧည့်သည် ကြီးအနီးသို့ ချဉ်းကပ် လာလေ၏။

ထိုဧည့်သည် ကြီးသည် ကား အခြားသူမဟုတ်၊ လန်ဒန်မြို့၌ အချမ်းသာဆုံး အကြွယ်ဝဆုံး သူဌေးကြီး ဒေးဗစ်ဟပ်ဆလီ ဖြစ်လေသည် ။ ထိုအခါ သူဌေးကြီးမှာ အလုပ်ပင်ပန်းသဖြင့် အနားယူထားသော အချိန်ဖြစ်၏။ သူပိုင် ရွှေဒင်္ဂါး သန်းပေါင်းအတော်များ ခန့် အရင်းအနှီးဖြင့် ‘ဂရိတ်အိ(စ)အင်း’နှင့် ‘ဂရိတ်ဝက်(စ်)အင်း’ ‘ပင်လယ်ကူးသင်္ဘောကုမ္ပဏီ

ကြီးများ ၊ မီးရထားကုမ္ပဏီကြီးများ ၊ ကျောက်မီးသွေးတွင်းများ ၊ သံမဏိတူးဖော်ရေး ကုမ္ပဏီကြီးများ ၊ သံမဏိလုပ်ငန်းများ ၊ အင်ဂျင်စက်ကိရိယာ ထုတ်လုပ်ရေး ကုမ္ပဏီကြီးများ ၊ အင်္ဂလန်ဘဏ်တိုက်၊ စကော့တလန်ဘဏ်တိုက်၊ ကိုလိုနီဘဏ်တိုက် စသည့်ကုမ္ပဏီအလုပ်အကိုင်ကြီးတိုင်း လိုလို၌ပင် သူဌေးကြီး၏ အစုရှယ်ယာများ များ စွာပါဝင်ခဲ့သဖြင့် တစ်နှစ်လျှင် ရွှေဒင်္ဂါး ၁၀ သန်းခန့် မြတ်စွန်းလျက်ရှိ၏။ ထို့အပြင် မရွှေ့မပြောင်းနိုင်သော ပစ္စည်းများ ဖြစ်သည့် တိုက်တာအိမ်ယာ အဆောက်အဦများ နှင့် ကုန်တိုက်ခွဲများမှာ အင်္ဂလန်၊ စကော့တလန်၊ ကနေဒါ၊ တောင်အာဖရိက၊ ဩစတြေးလျ၊ နယူးဇီလန်၊ အမေရိကန် ပြည်ထောင်စုအစရှိသော နိုင်ငံမြို့ကြီးပြကြီးများ နှင့် သင်္ဘောဆိပ်ကမ်းမြို့ကြီးများတွင် အနှံ့အပြား ရှိကြ၍ ယင်းတို့ အားလုံး၏ စုစုပေါင်းတန်ဖိုးငွေမှာ ခန့်မှန်းခြေ ရွှေဒင်္ဂါး ကုဋေ (၁၀၀) ခန့် ရှိလေသည် ။

သူဌေးကြီး၏ ဇာတိမှာ တောင်အမေရိကတိုက် ဘရာဇယ်ပြည် ‘ရိုင်အိုဒီဂျန်ရိုး’ မြို့ဖြစ်၍ မျိုးရိုးအစဉ်အဆက်အားဖြင့်လည်း အင်္ဂလိပ်လူမျိုးအစစ် ဖြစ်လေသည် ။ သူဌေးကြီး၏ ဖခင်မှာ သမုဒ္ဒရာ သင်္ဘောတစ်စင်းတွင် ကပ္ပတိန်ကြီးတစ်ဦးဖြစ်ခဲ့၍ ဖခင်ကြီးဂုဏ်သတင်းနှင့် ပတ်ဝန်းကျင်ကို အမှီပြုကာ ပင်လယ်ကူးသင်္ဘောကြီးများ နှင့် ဆက်စပ်မှုရရှိပြီးနောက်အစုရှယ်ယာ အမြောက်အမြား ဝယ်ယူခဲ့၏။ ထိုအခါက အမေရိကနှင့် ဥရောပတိုက် ရောင်းဝယ်ရေးမှာ လွန်စွာပင် အဆင်ပြေလျက် ရှိလေရာ သူဌေးကြီးမှာ လာဘ်မြင်သူတစ်ယောက် ဖြစ်သည့်အတိုင်း ‘ကံ’ကလည်း တိုက် ဉာဏ်ကလည်း လိုက်’ ဆိုသကဲ့သို့ စိတ်ထင်တိုင်း ပေါက်ရောက်ခဲ့၏။ ဤသို့ဖြင့် ငါးပေါသောနေရာတွင် ငါးများကို အလွယ်တကူ သဲ့ယူသည့်အလား မကုန်နိုင် မခန်းနိုင်အောင် ပစ္စည်းဥစ္စာများ ရရှိခဲ့လေသည် ။ သို့ဖြင့်လည်း အသက် ၃၅ နှစ်ခန့်အရွယ်တွင် မိ

လျံနာ ခေါ် သူဌေးကြီးဘွဲ့ကို ဆွတ်ခူးနိုင်ခဲ့လေသည် ။ သူဌေးကြီး၏ အိမ်ထောင်သည် ဇနီးဖြစ်သူမှာ လည်း သူဌေးကြီးကဲ့သို့ အင်္ဂလိပ်လူမျိုး အစစ်ဖြစ်၍ တောင်အမေရိက ဇာတိပင် ဖြစ်၏။ ဇနီးမောင်နှံတို့ သည် ယခင်က နိုင်ငံအသီးသီးတွင် အလုပ်အကိုင် အခြေအနေအရ လှည့်လည် နေထိုင်ခဲ့ကြသော်လည်း မိလျံနာအဖြစ်သို့ ရောက်ရှိလာ သောအခါ ကမ္ဘာ့ဈေးကွက်ကို ချိန်ဆနိုင်သော လန်ဒန်ရွှေမြို့တော်တွင် အတည်တကျ နေထိုင်ကြလေတော့၏။

သူဌေးကြီး အသက် ၄၀ ကျော်ခန့်တွင် သမီးကလေးတစ်ယောက် ဖွားမြင်ထွန်းကားခဲ့ရာ ၎င်းအား ‘လူစီ’ဟု အမည်ပေးခဲ့၏။ လူစီမှာ ဖြူ ဖြူဖွေးဖွေး ရေဆေးငါးကလေးကဲ့သို့ ချောမောလှပပြီးလျှင် ၅ နှစ် ၆ နှစ် ရှိသောအခါ ‘နျတ်ရေးစကားတတ်’ ဖျတ်လတ်သွက်လက်သူကလေး ဖြစ်သည့်ပြင် စကားပြောဆိုရာ၌ လည်း ချက်ကျလက်ကျ ပြောဆိုတတ် သဖြင့် ဖခင်ကြီး၏ အသည်းစွဲ ဖြစ်လာတော့၏။ သို့ဖြင့်လည်း မိခင်ဖခင် တို့ မှာ လူစီအား မျက်စိအောက်မှ အပျောက်မခံနိုင်ဘဲ အရိပ်တကြည့် ကြည့် ရှိကြကုန်၏။

သို့သော် ကံတရားတို့ မည်သည် ထူးဆန်းလှပေ၏။ လူစီ အသက် ၇ နှစ်ရှိသောအခါ တစ်နေ့တွင် ရုတ်တရက် နေထိုင်မကောင်း ဖြစ်လာရာ နာရီပိုင်းအတွင်း၌ပင် ဆရာဝန်ကြီးများ ရောက်လာ၍ စမ်းသပ် ကြည့်ရှု ကြသောအခါ သာမန်အဖျားမဟုတ်ဘဲ ပလိပ်ရောဂါဖြစ်ကြောင်း တွေ့ ကြရ၏။ ထိုအခါ မိဘများမှာ ငယ်ထိပ်တွင် မြွေကိုက်သကဲ့သို့ ခြေမကိုင် မိ လက်မကိုင်မိဖြစ်ကာ မြို့ပေါ်ရှိ အကောင်းဆုံး ဆရာဝန်ကြီးများကို ခေါ်ယူပြီးလျှင် ကြပ်မတ်ကုသကြကုန်၏။ ကူးစက်တတ်သော ရောဂါ ဖြစ်သဖြင့်လည်း မိဘများကိုပင် အနီးသို့ မချဉ်းကပ်စေဘဲ ကုသကြလေ သည် ။ သို့သော် မိခင်ဖြစ်သူမှာ အသက်မကျဆုံးသော သမီးကလေး

အနီးသို့ မကပ်ဘဲ မနေနိုင်ရှာသဖြင့် ဆရာဝန်ကြီးများ လစ်သည် နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ရသမျှအချိန်ကလေးတွင် သမီးအား ပွေ့ပိုက်ပြုစုယုယရှာ၏။ ဤသို့ဖြင့် မိခင်ကြီးမှာ ၃ ရက်မြောက်သောနေ့တွင် အပြင်းဖျားလျက် ပလိပ်ရောဂါ ကူးစက်ဝင်ရောက်လာတော့၏။

သမားတော်ကြီးများမှာ အကောင်းဆုံးသော ဆေးဝါးများ ဖြင့် ဝေဒနာသည် သားအမိနှစ်ယောက်တို့ အား အစွမ်းကုန် အားထုတ်ကုသကြသော်လည်း ရောဂါမှာ တစ်မိနစ်ထက် တစ်မိနစ်၊ တစ်နာရီထက် တစ်နာရီတိုး၍ သာ လာလျက် ၅ ရက်မြောက်သောနေ့တွင် လူစီသည် သတိလစ်၍ သွားရာမှ တစ်ခါတည်း အသက်ပါ၍ သွားလေတော့၏။ နာရီပိုင်းအတွင်း၌ပင် မိခင်ကြီးသည် လည်း သမီးနောက်သို့ ကောက်ကောက်ပါအောင် လိုက်ပါသွားရရှာပြန်လေသည် ။ ဤသို့ဖြင့် သားအမိနှစ်ယောက်တို့ မှာ သူဌေးကြီးအား စွန့်ခွာကာ သေရွာသို့ မြန်းကြလေတော့၏။

ထိုအခါ သူဌေးကြီးမှာ မိမိကိုယ်မိမိ ဆောက်တည်ရာမရတော့ဘဲ သတိလစ်ကာ မတ်တတ်မှ လဲကျသွားလေရာ (၇) ရက်ကြာသောအခါမှ ဆရာဝန်ကြီးများ အပြုအစု ကောင်းသောကြောင့်သာ သတိပြန်၍ လည်လာတော့၏။ သို့သော် အိပ်ရာမှ မထနိုင်တော့ဘဲ ဗုန်းဗုန်းလဲ ရရှာလေသည် ။

သို့ဖြင့် ဆရာဝန်ကြီးများ သည် မယားနှင့် သမီးကလေးအတွက် အသည်းကွဲ၍ နေရရှာသူ လူမမာသူဌေးကြီးအား မည်သူနှင့်မျှ တွေ့ခွင့်မပေးဘဲ အခန်းထဲ၌ သာနေစေပြီးလျှင် အင်အားဖြည့်တင်းနိုင်သည့် အစာအာဟာရများ နှင့်တကွ ဆေးဝါးများကိုပေးကာ နေ့ရောညဉ့်ပါ ဂရုတစိုက် ကြပ်မတ်ကုသကြလေရာ ၃ လခန့် ကြာသောအခါမှ ထူထူထော

င်ထောင် ဖြစ်၍ လာခဲ့လေသည်။ ။

ထိုအခါ ဆရာဝန်ကြီးများက သူဌေးကြီးအား အလုပ်အကိုင်နှင့် ပတ်သက်၍ စဉ်းစားစိတ်ကူးရန်ပင် ခွင့်မပေးဘဲ ရာသီဥတုပူနွေး၍ ပင်လယ်လေ တဖြူးဖြူးတိုက်ခတ်လျက်ရှိသော အင်္ဂလန်ပြည် တောင်ဘက်ကမ်းခြေရှိ တောင်ကုန်းတောင်စာများ ပေါ်သော ‘ကွန်းဝေါ်လ်’ပင်လယ်ကမ်းစပ်သို့ ၂ လ ၃ လ ပင်လယ်လေညှင်းခံရင်း အနားယူရန် အကြံပေးညွှန်ကြားသဖြင့် ဤနေရာသို့ ရောက်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။

သူဌေးကြီးသည် ပင်လယ်ကမ်းစပ်ရှိ သဲသောင်များ တွင် လမ်းလျှောက်ရင်း ဤကဲ့သို့ မိမိ၏ သမီးအရင်းနှင့် အသက်အရွယ် မတိမ်းမယိမ်း ‘လူစီ’လေးနှင့် တွေ့ဆုံခြင်းဖြစ်လေသည်။ ။

တံငါသည် ကြီး၏ သမီး လူစီလေးမှာ မိမိ၏ သမီးရင်း ကွယ်လွန်သူ လူစီကလေးနှင့် နာမည်ချင်းတူရုံသာမက ရုပ်ရည်ရူပကာယနှင့်တကွ ကိုယ်ဟန်အနေအထား အချက်ကျကျ စကားပြောတတ်ပုံ၊ သွက်လက်ဖျတ်လတ်ပုံ၊ ရှိုးတိုးရှုန့်တန့်မရှိဘဲ ရဲရင့်ပုံမှ စ၍ တူညီလှသောကြောင့် ယင်းမိန်းကလေးအား ကိတ္တိမသမီးအဖြစ် မွေးစားရန် တစ်ခါတည်း စိတ်ကို ပိုင်းဖြတ် လိုက်လေသည်။ ။

ဤသို့ဖြင့် ကိတ္တိမသမီးကလေး လူစီအား ၎င်း၏ မိဘများ နှင့်တကွ ရွှေမြို့တော်သို့ တစ်ခါတည်း အပါခေါ်ခဲ့ပြီးလျှင် အိမ်ပေါ်သို့တင်ကာ သမီးချောကလေးအား အရေးပေး ချီးမြှောက်ခဲ့လေသည်။ ။ လူစီ၏ မိဘများကိုလည်း သီးခြားတိုက်တစ်တိုက်ပေး၍ နေစေပြီးလျှင် ၎င်းတို့အတွက် လုပ်ငန်းတစ်ခုကိုလည်း ဖွင့်ပေးထား၏။

ဤသို့ဖြင့် သူဌေးကြီး၏ ကိတ္တိမသမီး ‘လူစီဆော်ရယ်’သည် အထပ်ရှစ်ထပ်ရှိသော အိမ်ကြီးကို စိုးမိုးကာ ကြွားကြွားဝံ့ဝံ့ နေထိုင်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်

သမီးချောကလေး ရောက်လာသည့် အချိန်မှ စ၍ သူဌေးကြီးသည် မိမိ၏ စီးပွားရေးကိစ္စ လုပ်ငန်းဆောင်တာများကို ကိုယ်ထိလက်ရောက် မလုပ်တော့ဘဲ မိမိအလွန် ယုံကြည်စိတ်ချရသော ဘဏ္ဍာစိုး မစ္စတာ ‘ဂျော့တင်ပယ်’ နှင့် လွှတ်တော် တရားဌာနချုပ် ဝတ်လုံတော်ရကြီး ‘ဆာဂျွန်ဗင်တစ်’တို့ အား လွှဲအပ်ထားပြီးလျှင် အနားယူအပန်းဖြေရင်း သမီးလေး လူစီနှင့်သာ အချိန်ကုန်ခဲ့လေ၏။ သမီးအရင်းပင် မရှိသော်လည်း သမီးကလေးတစ်ယောက် အစားရပြီဖြစ်၍ ယခင်က အကြောင်းများကို မေ့ပျောက်သွားလုမတတ် ဖြစ်ကာ တစ်အိမ်တည်း စားအတူ၊ အိပ်အတူ၊ အတူနေ အတူသွားဖြင့် ဘဏ္ဍာစိုးကြီးမှ လွဲ၍ မည်သည့် ဧည့်စောင်ကိုမှ အတွေ့မခံဘဲ သမီးကလေးအား အရိပ်တကြည့်ကြည့်ဖြင့် ချမ်းမြေ့သာယာစွာ နေထိုင်ခဲ့လေသည် ။

ထိုအခါက လူစီမှာ ၇ နှစ်အရွယ်မျှသာ ရှိသေး၍ ပြေးရင်းလွှားရင်း၊ ဆော့ရင်းမော့ရင်း အထိန်းတော် အချီတော်များ လက်ပေါ်တွင် အယုအယခံကာ တဖြည်းဖြည်း ကြီးပြင်းလာခဲ့၏။ သူဌေးကြီးကလည်း လူစီအား မျက်စိအောက်မှ အပျောက်မခံဘဲ တယုတယ ကျွေးမွေးသုတ်သင်လာခဲ့ရာ နောက်ဆုံး ၁၄ နှစ်အရွယ်သို့ ရောက်ရှိလာတော့၏။ ထိုအခါ သူဌေးကြီးသည် အိမ်ကြီးကိုပါ လူစီအား လွှဲအပ်ထားပြီးလျှင် မိမိမှာ မူညှဉ်အိပ်ရာသို့ မဝင်မီ နာရီဝက်ခန့်မျှ လူစီနှင့်အတူ အဖိုးတန် ‘အဖျော်ယမကာများကို သုံးဆောင်ရင်း ကွယ်လွန်သူ ဇနီးနှင့် သမီးတို့ ကို

အလွမ်းဖြေလေ့ရှိ၏။

သူဌေးကြီးကား အိမ်ထောင်သစ် မပြုတော့ချေ။ မည်သူ့အားမျှ လက်မခံ၊ မည်သည့်ဇန့်သည် ကိုမျှ တွေ့ခွင့်မပေးဘဲ တရားအားထုတ်နေသော ရသေ့ရဟန်းကဲ့သို့ လောကကြီးတစ်ခုလုံးကို မုန်းတီးသည့်သဖွယ် အေးချမ်းစွာ ထီးထီး နေထိုင်ခဲ့လေ၏။ သို့နှင့် သူဌေးကြီးအား မိမိ၏ ရုပ်ဆင်းရူပကာကို ဘန်းပြမြူဆွယ်လျက် သူဌေးကြီး၏ စည်းစိမ်ဥစ္စာကို ‘ချိုင့်’လိုသော အပျိုအအို၊ တစ်ခုလပ်၊ မုဆိုးမ မကျန် အထက်တန်းလွှာမှ ‘မ’ သတ္တဝါများ သည် သူဌေးကြီးအနီးသို့ ချဉ်းကပ်ရန် အခွင့်အရေးမရသောအခါ သူဌေးကြီးထံသို့ ကိုယ်တိုင် ပေါက်ရောက်သော ဝတ်လုံတော်ရကြီး ဆာဂျန်အိမ်သို့ပင် လာရောက်ကြပြီးနောက် သူတစ်မျိုး ငါတစ်ဖုံ အမျိုးမျိုး ဒုက္ခပေးလျက် ရှိကြကုန်၏။ ဆာဂျန်မှ တစ်ဆင့် သူဌေးကြီးနှင့် ကိုယ်တိုင်တွေ့ရန် သူ့ထက်ငါ ပိုးပန်းကြံစည်လျက် ရှိကြကုန်၏။

ဝတ်လုံတော်ရကြီး ဆာဂျန်ဗင်တစ်သည် မိန်းမများ စကားကို နားပူ၍ လာသည် နှင့် တစ်နေ့တွင် သူဌေးကြီးထံသို့ သွားရောက်ကာ မယားအသစ်ရလျှင်လည်း ရစေတော့ဟု စကားစလေ၏။

ဆာဂျန်။ ။ "အိုင်ဆေး.. ဒေးဗစ်.. ကိုယ့်လူလည်း အပူဇာတ်သိမ်းဖို့ တော်ပြီထင်တယ်"

ဌေး။ ။ "အင်း.. မင်းပြောတာတော့ ဟုတ်ပါရဲ့ ၊ ဒါပေမဲ့ ငါက ငါ့စိတ်ကို ငါမနိုင်ဘူးကွယ့်။ ဒါကြောင့် ငါ့ကိုယ်ငါ လက်လွှတ်ထားချင်တယ်။ လောကမှာ .. ငါ ဘာမှ ဂရုမစိုက်တော့ဘူး"

"မင်းလည်း မသိမဟုတ်လား။ အသိသားပဲ... တရားဟောတာတော့ မဟုတ်ဘူး ပေါ့ကွယ်။ သခင်ယေရှုဟာ လက်ဝါးကပ်တိုင်ပေါ်မှာ ဝိညာဉ်တော် ချုပ်သွားတယ် မဟုတ်လား။ သေခြင်းတရားဆိုတာ ဘယ်သူမှ

လွန်ဆန်နိုင်တာ မဟုတ်ဘူး ။ ပုပုရွရွ မင်းတို့ ငါတို့ ကစပြီး မြင်မြင်သမျှ သတ္တဝါတွေဟာ သေမြဲပဲ မဟုတ်လားကွယ့်။ သေသွားတဲ့ လူများ အတွက် ရည်စူးပြီးအလှူဒါနတွေလည်း မင်းစိတ်ရှိသလိုလုပ်ခဲ့ရပြီ။ ကိုယ့်အရေး၊ ကျန်းမာရေး၊ နေရေး၊ ထိုင်ရေးနဲ့ မသေခင် လူ့ဘဝမှာ စခန်းသွားဖို့ က ရှိသေးတယ်။ အခု ကိုယ့်လူမှာ သမီးစားရနေပြီဖြစ်လို့ သမီးအတွက် အတော်ကလေး စိတ်အေးရပြီ။ ဒီတော့ မယားစားလည်း ရပေစေပေါ့ကွယ်"

"ဟာ ... သူငယ်ချင်း ဒီကောင်မတွေက ငါ့ကိုချစ်မှာ မဟုတ်ဘူး ။ ငါ့ရွှေဒင်္ဂါးတွေကို ချစ်မယ့်ကောင်မတွေကွယ့် သိလား"

"အောင်မယ်လေး၊ မင်းကိုချစ်လွန်းလို့ ဆရာရေ။ ကျွန်တော်မျိုး အိမ်ကြွလာကြပြီး အချိန်ရသမျှ ငါ ရုံးကအပြန် အိမ်ပေါက်ဝက စောင့်လိုစောင့်၊ အိမ်ထောင့်နားမှာ လာတွေ့လိုတွေ့၊ တိုးတိုးတိတ်တိတ်နဲ့ လက်သိပ်ထိုးပြောသူကပြော၊ အပြိုင်အဆိုင်တွေကလည်း တယ်ပေါတာကိုးကွယ့်။ ဒီအထဲမှာ ရှင်က နေရာကျအောင် ကျွန်မသမီးနဲ့ ဖန်တီးပေးပါတဲ့ စကော့တလန်က ‘လိပ်(ခ)ဗျူး’ဆိုတဲ့ ရဲတိုက်ကို လက်ဆောင်တင်ပုံမယ်လို့ လာပြောတဲ့ လူတွေက ပြောနေတယ်"

"အဲဒါကြောင့် ငါမပြောဘူးလား။ ဆုံးသွားတဲ့ ငါ့ဇနီးဟာ ငါဆင်းရဲတုန်းက ငါ့ကို ချစ်ခဲ့တယ်ကွယ့်။ ငါ ဒီလို သူဌေးဖြစ်လိမ့်မယ်လို့ ဘယ်တော့မှ သူမမျှော်လင့်ခဲ့ဘူး။ ငါက မင်းသိတဲ့ အတိုင်း သင်္ဘောကပ္ပတိန်ရဲ့ သား သူက မြို့စားကြီးရဲ့ သမီး၊ ငါ့ကိုယူလို့ သူ့မိဘတွေက အမွေဖြစ်လိုက်တယ်လေ။ အဲဒီမယားကတော့ ငါမှ ငါ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဇွတ်နှစ်ပြီး ငါ့နောက်ကို လိုက်ခဲ့ရှာတယ်။ မင်း ခုတင်ကပြောတဲ့ လိပ်(ခ)ဗျူးမယ် ငါတို့ လင်မယား သားအမိ သားအဖတစ်တွေ ဇိမ်ယူပြီးနေမယ်လို့ ‘လော့(

ခ)လမွန်’ ရေအိုင်ကြီးနားမှာ အင်မတန် လှပသပ်ရပ်တဲ့ ရဲတိုက်ကြီး ဆောက်လို့ မပြီးတပြီးမှာ ဇနီးနဲ့ သမီးဟာ ငါ့ကို ပစ်ထားခဲ့ပြီး သေမင်း နောက်ကို လိုက်သွားကြတာ ငါ အသည်းနာလွန်းလို့ ကွယ် သူငယ်ချင်း ရယ်.. ငါ ဆင်းရဲတုန်းကတော့ ပိုက်ဆံချမ်းသာရင် စိတ်အေးချမ်းသာပြီး သုခတရား ရမှာ ပဲလို့ ထင်ခဲ့မိတယ်ကွယ့်။ အဲဒီတော့ ထင်တိုင်း အလုပ် လုပ် လုပ်တိုင်းလည်း ပစ္စည်းဖြစ်၊ ခုတော့မှ ... သူငယ်ချင်း စိတ်ချမ်းသာ တာနဲ့ ပစ္စည်းဥစ္စာ ကြွယ်ဝတာနဲ့ တခြားစီပါကလားလို့ ငါသိတော့တယ် ။ ဒီစည်းစိမ်ကြီးနဲ့ ပစ္စည်းဥစ္စာတွေဟာ ငါ့ကို ချမ်းသာအောင် မလုပ်နိုင် ဘူးဆိုတာ ခုတော့ လက်တွေ့သိပြီဟေ့။ ငါ့ဘဝအကျိုးပေးကတော့ ကြိုး စားလေသမျှ အချည်းနှီးပဲ သူငယ်ချင်း"

သူဌေးကြီး၏ စကားများမှာ ကြားမဝင်နိုင်ဘဲ တရားသံဝေဂသံ ပါလှ သဖြင့် သူဌေးကြီးအား မယားယူရန် နားချဖို့ သွားသော ဆာဂျန်သည် ပ င် ရှေ့သို့မတိုးဝံ့ဘဲ တပ်လန်၍ ပြန်ခဲ့ရတော့၏။

သို့နှင့် ဆာဂျန်မှာ သူဌေးကြီးအား ပိုးပန်းရန် လာကြသူ မိန်းမတစ် သိုက်ကို အထိုက်အလိုက်ပြောဆိုကာ တိမ်းရှောင်၍ နေရတော့၏။ ထို ‘ မ’ သတ္တဝါများ သည် လည်း နယ်နယ်ရရ မဟုတ်။ သူဌေးသူကြွယ်များ ၊ ကုန်သည် ကြီးများ ၊ မင်းကတော် စိုးကတော်ကျများ နှင့် အချို့ မင်း ဆွေမျိုးများ ပင် ပါဝင်လေသည် ။

ဤသို့ဖြင့် အချိန်သည် တဖြည်းဖြည်း ကုန်လွန်လာခဲ့ရာ သူဌေးကြီး ၏ သမီးလူစီမှာ အရွယ်ရောက်လာလျက် ၁၈ နှစ်ပြည့်ရန် လပိုင်းမျှသာ လိုတော့၏။ လူစီမှာ မြီးပေါက်အရွယ်မှ အပျိုကြီးဖားဖားဖြစ်၍ လာပြီဖြစ်ရာ ပင်ကိုယ်ချောလည်း ဖြစ်ပြန် သူဌေးကြီး၏ တစ်ဦးတည်းသမီးဟူသော ဂုဏ်အင်္ဂါ အခြေအနေနှင့်လည်း ပြည့်စုံပြန်ဖြစ်ရကား

လူပျိုပေါက်စမှ စ၍ လူပျိုသိုးလူပျိုဟိုင်းများ ပါမကျန် မွေးကြိုင်သော ပန်းတစ်ပွင့်ကို ဝိုင်းအုံ့ရစ်သန်း၍ နေသော ပျားပိတုန်းများကဲ့သို့ လူစီအား ကာလသားများ ဝိုင်းအုံ့ပိုးပန်းလျက် ရှိကြတော့၏။

မိန်းမတို့ မည်သည် မိမိတို့ ကိုယ်ရေးမဟုတ်ဘဲ အခြားသူများ ၏ အရေးပင် ဖြစ်စေကာမူ ဝင်ရောက်စွက်ဖက်လိုက်သော သဘောဆန္ဒရှိကြသည့်အတိုင်း တစ်အိမ်မှ တစ်အိမ်သို့ ကူးပြောင်းကာ အတင်းစကား အဖျင်းစကားများကို ပြောတတ်ကြကုန်၏။ မျက်နှာကြီး သူဌေးသူကြွယ် အထက်တန်းလွှာများ ၌ အချို့မှာ ‘မစားရသည့်အမဲသဲနှင့် ပက်’ဆိုသကဲ့သို့လည်းကောင်း၊ အချို့လည်း မျက်နှာလုပ်လိုသဖြင့် လည်းကောင်း၊ အချို့လည်း လာဘ်သပ်ပကာကို မျှော်ကိုး၍ လည်းကောင်း၊ သာ၍ ပင်စကားရောင်း စကားဝယ် ပေါများ လှတော့၏။ သို့နှင့် တစ်နေ့တွင် မိန်းမတစ်ယောက်သည် လူစီဆော်ရယ်၏ မိခင် မစွန်ဆော်ရယ်တိုက်သို့ သွားရောက်ကာ သားရေးသမီးရေးမှ စ၍ စကားရောင်းစကားဝယ် စကားဖောက်သည် ချလျက် ရှိနေတော့၏။

မ ။ ။ "ညည်းမှာ လည်း အေ နေနိုင်ရန်ကော တို့ များ တီးပါတီကို ဘာဖြစ်လို့ မလာသလဲအေ။ ဪ.. ဪ သိပါပြီ သိပါပြီ။ သမီးချောက ၁၈ နှစ်ပြည့်ခါနီးတော့ သူဌေးကတော် အကျော်အမော် ဖြစ်တော့မှာကိုး။ ဒါကြောင့် အလုပ်ရှုပ်နေတာနဲ့ တူပါရဲ့ "

မစွန်ဆော်ရယ်က မျက်နှာပျက်လျက်-

"မဟုတ်တာရှင် ကြံကြံစိစိ"

မ ။ ။ "ရှင် သိပ်ရိုးတာပဲ၊ ဘာမှ အကင်းမပါးဘူး။ နားထောင်ရှင် ကျန်မ ပြောမယ်။ တစ်နေ့က သူဌေးကြီးနဲ့ ဆာဂျန်နဲ့ သမီးတော်အတွက် တိုင်ပင်ကြတယ်ဆိုပဲ။ ၁၈ နှစ်ပြည့်ပြီးရင် စကော့တလန်ကိုသွား လက်

ထပ်ပြီး ဟန်းနီးမွန်းကို တောင်အမေရိကမှာ လုပ်မယ်တဲ့ ။ ဘိလပ်မှာ လုပ်မှာ မဟုတ်ဘူး ရှင့်။ ဘာဖြစ်လို့ လဲဆိုတော့ ဒီမှာ အားနာစရာတွေ မျက်နှာပူစရာတွေ ရှိတယ်မဟုတ်လား။ ဒီတော့ သိပ်ရိုးလည်း မနေနဲ့ ၊ အမေလုပ်တဲ့ လူက သမီးလည်း နားချထားဦး။ ကျွန်မက အတွင်းသိ ခင်မင်လို့ ပြောတာနော်"

ရယ် ။ ။ "ဒါတော့ သမီးသဘောတစ်ခုပါပဲရှင်။ ကျွန်မ မရှက်ပါဘူး။ ကျွန်မတို့ မှာ အငတ်ငတ် အပြတ်ပြတ်နဲ့ တံငါဘဝက သူဌေးကြီးနဲ့ ကံဆုံလို့ တွေ့ရပြီး အခု သူကြွယ်ဘဝကို ကျွန်မတို့ ရောက်ခဲ့ကြရတယ်။ ပြီးတော့ သူ့ ရွှေမြို့တော်ရောက် လာပြီး အခုလို ထည်ထည်ဝါဝါ နေနိုင်တာလည်း သူ့ကျေးဇူးပဲ မဟုတ်လား။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူဌေးကြီးဟာ ကျွန်မတို့ ရဲ့ အသက်သခင် ကျေးဇူးရှင်ပါပဲရှင်"

မ ။ ။ "ရှင်က သမီးသဘောချည်း လုပ်မနေနဲ့ ၊ လူကြီးကလည်း လမ်းပြရသေးတယ်ရှင့်။ ဆယ့်ရှစ်နှစ်ပြည့်တဲ့ နေ့မှာ ဘောလ်ဒန့်လုပ်ဖို့ သူတို့ စီမံထားတယ်။ ကျွန်မတို့ လည်း လာမှာ ပါပဲ။ အဲဒီညမှာ သူဌေးကြီးကစပြီး ပြောချင် ပြောလိမ့်မယ်။ သတိထားနော်.. အခွင့်ကောင်းကို လက်မလွှတ်စေနဲ့ ။ ကိုင်း.. ကိုင်း.. သွားမယ်။ နောက်ကောင်းစားရင် သာ ကျွန်မတို့ ကို မမေ့ပါနဲ့ "
